

SLOVENKA

Glasiló slovenskega ženstva

St. 14.

V Trstu 10. julija 1897.

Letnik I.

Vabilo na naročbo.

S to št. začela je „Slovenka“ drugo poluletje. Vrlim naročnicam in naročnikom, ki vedo kolike važnosti je naš list za Slovenstvo, ni treba niti omenjati, da storé točno svojo dolžnost; prosimo jih pa tudi, da vplivajo na svoje prijatelje in znance, da si naročajo in čitajo list, o katerem upamo, da bude vedno boljši in popolnejši.

UREDNIŠTVO in UPRAVNIŠTVO

Meseca julija obhaja se god teh-le slovanskih svetnikov: 1. Bogoslav, Bogovlad, 3. Nada (Nadina), 4. Prokop, 5. Ciril in Metod, 6. Domogoj, 8. Bogoslava, 15. Vlademir, 16. Ceslav, 21. Olga, 21. Ratimir, 27. Dušan.

Slovenke! Dajte svojim otrokom le slovanska imena in ne pozabite, da je dne 5. julija god naših najimenitnejših slovanskih svetnikov! Vplivajte in delajte na to, da se bude obhajal ta dan kolikor možno slovesno! Naj se netijo kresovi, razsvetluje hiše, spominjajte se sploh, kakor ktera m re naših svetih blagovestnikov!

Dekletu v tolažbo.

Prisegal je, kakó te ljubi —

Prisege té si pila slaj.

Obetal je, da te zasubi,

Ko pride s ptujega nazaj.

On ljubi me; zdaj vneta trdiš,

A težko čakaš ga, zaman.

Odpuščaš mu in spet se srdiš

Zaman na njega vsaki dan.

Na vrtu lepa roža vene,

Na jug odplul je tičev zbor;

Zavese plavajo meglene

Po dolih in vrhovih gor —

Družice tvoje z venci v lasih

Zapuščajo očetni dom,

A tvoje prsi — skoro časih

Umoril bi ljubezni dvom.

Odkar je šel, kaj je vzkalilo

In kaj usáhnilo cvetic;

Kaj dolgih, dolgih dnij minilo —

Ti nimaš njega, ne družic.

O dekle, solza te ne rosi!

Če ni ljubimec zvest ostal,

Nikar ga v sreci več ne nosi! —

Ne tebi, njemu bodi žal!

Ne tebi, ki njegà obetom

Verjela duše si zvesté,

Le njemu, ki zastonj med svetom

Iskal zvesteje bo srecé!

Ant. Medved.

Prva sreča

I.

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska po izvirniku pò slov. Adolf Pahor.

To je bilo v rani pomladi.

Aljoša in Zina Saveljeva sta še zelo mlada, rekel bi mladeniška, ker je njemu minolo še le 22 let, a njej vsega skupaj 18 in vendar je že peti dan, kar sta se vzela. Utis tega prekrasnega dne, kateri ju je z neko tajno in oblastno silo zvezal na veke, bil je v njiju še tako živ, da sta se spominjala vsake najmanje od drugih neopažene podrobnosti, in da se dosihbod še nista naveličala govoriti in slušati o njem.

Ko sta stopila iz prašnih, zaduhlih vagonov na ogromni ameriksanski parnik, in je Aljoša iznova zagledal svojo milo, rodno Volgo, bila sta še radostnejša in srečnejša, dasi sta bila tudi prej zelo srečna; no zaloga te prve, vriskajoče sreče je bila v njiju še tako velika, da je zavest o njej vedno rastla, od vsakega novega utisa, novega kraja, novega srečanja, od vsakega mejsebojnega pogleda....

Aljošino lice je bilo nekoliko razburjeno in blede in oči so mu svetile v mehkem, vlažnem blesku.